

man ved Lov til Børnenes Bedste vil lægge paa Forældrene, vil altid virke forstyrrende paa Forholdet, saa det er meget tvivlsomt, om selv de bedste juridiske Indskrænkninger i saa Heensende virkelig ere mere til Gavn end til Skade.

Utsættelse: Det forekommer mig, at denne Sag ligger nu for paa samme Maade, som den forelaa til 2den Behandling. Den foreligger her ikke mere simpelt som et Spørgsmaal, om det er beqvemtest for Lovudviklingen i det Hele taget, at denne Paragraph ikke findes i Loven, eller modsat, at den findes deri, men den ligger for, saa at sige, som et Spørgsmaal, om Folkethinget erkender det at være rigtigere, at Forældrene ere Herrer over deres Eiendom, end at Børnene ved Prænumeration, saa at sige, raade over Forældrenes Eiendom. Det at nægte Forældrene fri Raadighed over deres Eiendele er jo at indsatte Børnene som en Art Medelere. Naar man siger: derved skal Respecenten opretholdes i Familien, saa forekommer det mig, at ved det Modsatte opretholdes Respecenten langt bedre; naar Børnene fra deres tidligste Tid lære, at Forældrene ere Herrer over dem, deres Huus og deres Formue, da ville de bedre vide at respectere dem, end naar de troe, at, naar Forældrene give eet af Børnene 1 Rd. mere end et andet, skeer dem derved en Uret, som de engang i sin Tid skulle kunne paatale. Det forekommer mig tværtimod at være et Middel til at formindste Respecenten, naar man vil give Børnene en Art Medieidomsret; og nu Pleieten og den barnlige Følelse for Forældrene, skulde den kunne vinde Noget derved, at Forældrene saa at sige i deres Handlemaade med deres Midler stilles som mistænkelige ligeoverfor Børnene saaledes, at Børnene stadig skulle have en Slags Controlret med Forældrene over, hvorledes de anvende deres Midler? Lad os nu gaae over og tage virkelige Exempler af Livet og see, om der ikke er Tilfælde, hvor det vilde være uretfærdigt at forhindre Forældrene fra at raade over en Deel af deres Eiendom, for at anvende den efter Skjønnsomhed. Lad os tænke os en Familie, som har et Barn, der ved Lykkens Omstiftelser bliver bragt i en meget heldig

Stilling, medens de andre Børn ere, om just ikke fattige — thi naar vi tale om Arvelod, er der ikke aldeles Fattigdom — saa dog i en simplere, tarvelligere og mere tilbagesænkent Stilling; lad os tænke os, at det af Lykken begunstige Barn slaaer Brag paa den Simpelt, som der er i det Fædrenehuus; skulde der da være nogen Uret eller Ubillighed i, at det forsørgede Barn fik mindre som endelig Efterladenskab efter Forældrene end de usørgede Børn? Lad os tænke os et andet Tilfælde, at et af Børnene er sygeligt, svageligt eller født meget senere end dets Sødsfænde, skulde der da være noget Urigtigt i eller, rettere sagt, skulde det ikke være billigt, at der fra Forældrenes Side blev taget Dispositioner, for at dette Barn kunde komme i en taalelig Stilling, blive opfodt, opdragen og oplært paa en lignende Maade som dets Sødsfænde og derefter blive sat ud i Verden paa samme Maade? Nei, kun ved at holde fast ved denne Frihed, snarere udvidet end indskrænket, bringer man det rigtige Forhold istæde i Familierne. — Forældrene maae være raadige over det, de besidde, og det, de erhverve, og dersom de gennem Staten skylde Børnene Noget — og det skylde de dem — saa er det først Opsødning, dernæst Opdragelse og endelig Oplæring, hvilket er det sidste, og er der flere Midler, saa ligger det saavel i Forældrenes som i Børnens Interesse, at de bringes ud i Verden og udfyres med Skjønnsomhed. Men netop derfor maa der være fri Raadighed fra Forældrenes Side over deres Midler, thi det, som i det ene Dieblik og ved een Leilighed for et Barn kan være Meget, det kan i næste Dieblik og under ganske andre Omstændigheder for et andet Barn være Lidet. Det forekommer mig derfor, at Sagen foreligger meget simpel i dette Dieblik, og efterat Spørgsmaalet er stillet saaledes, synes mig, at vi maae votere mod Udringsforslaget, saaledes at Paragraphen bliver staaende, som den nu er.

H. M. Petersen: Den høitærede Minister har udtalt, at hans Modstand i det andet Thing imod den omhandlede Paragraph nærmest havde sin Grund i, at han frygtede